

TELEGRAFUL ROMAN.

Apare Marția, Joia și Sâmbăta.

ABONAMENTUL

Pentru Sibiu pe an 7 fr., 6 luni 3 d. 50 cr., 3 luni 1 d. 75 cr.
Pentru mesachie pe an 3 fr., 6 luni 4 d., 3 luni 2 d.
Pentru străinătate pe an 12 fr., 6 luni 6 d., 3 luni 3 d.

Pentru abonamente și inserțiuni a se adresa la
Administrațiunea tipografică arhiepiscopalească Sibiu, strada Măscărilor 47
Correspondențele sînt a se adresa la:
Redacțiunea „Telegraful Român”, strada Măscărilor Nr. 43.
Epistole nefrancoate se return. — Articuli nepublici nu se însoară.

INSERȚIUNILE

Pentru odată 7 cr., — de două ori 12 cr., — de trei ori 15 cr. rîndul cu litere garmond — și timbru de 30 cr. pentru 5 a. care publicare.

„Ellenzék“.

Foiaea aceasta a continuat în nrul său 251, scriind un al doilea articol: „Este cestiune română?”

În acest al doilea articol dîce, că nimenea nu are lipsă de simpatia Europei ca Maghiarii, pentru că Ungaria numai pînă atunci este un factor constituit al cestiunilor orientale, pînă cînd Europa o crede în stare de a pune stavilă slavismului. Îndată ce pe continent va prinde rădăcina credința, că Maghiarii nu sînt capabili a corespunde problemei acesteia, se vor începe plănuri, cu ce rase sîi înlocuiască.

„Ellenzék” scie că statul ungheresc nu pricinuesc născerea unei credințe de felul acesta, se teme însă că lumea și fara cauda adevărată, prînzînd odată credința aceasta rădăcină în opiniunea publică, va afla că este de lipsă a crea în locul Ungariei alte referențe mai durabile. Ar fi o rătăcire aceasta, însă trebuie să se țină cont de ea, pentru că opera subminării în contra patriei e deja începută. O mână de oameni, a căror număr abia ajunge pentru un comitat fără nici un motiv, lovînd în față faptele și referențele, a început în presa germană a înstrăina simpatiile unei părți considerabile a societății germane de către Maghiarii. Ați cu o epistolă în foaia augsburgeană, mîne în Gartenlaube, poimîne într-o broșură plină de injurii s'ar pără că e numai o picătură de ploaie pe granit față cu legea de naționalități. Dar „gutta cavat lapidem”. Aici „Ellenzék” face imputare biroului de presă, pentru că au chieituit banii de subvențiuni pe foi obscure din provincie.

După ce vorbește despre dimensiunile stricăciunilor ce susține că a făcut Schulvereinul, dîce, că pînă nu s'au așădat valurile cauzate de agitațiunile săsești, dintr'odată apare în piața de cărți memorandumul român.

FOIȚA.

Muntele Atos.

(Urmare.)

Muntele Atos este bine cunoscut învătășilor din lume; pentru că vizitat a fost adesea de exploratori pricepuți, care l'au studiat pe larg în toate privințele și care au și publicat în țările lor opere pline de erudițiune mai în toate limbile cultivate, chiar în limba georgiană și sêrbăescă. Din punctul însă de vedere românesc, peninsula atonică n'a fost încă explorată de loc, cu toate că dintre toți streinii Români sînt în cestiune cu mult cei mai interesați de a studia manuscrisurile, inscripțiunile, odoarele, portretele, vestimintele, pomelnicile, etc. care privesc în mare parte istoria lor. Acest adevăr nu v'ê poate surprinde de fel, domnule președinte, pentru că cunoașteați mai adînc de cît mine anele noastre din trecut și căți bine că totdeauna România peste măsura mijloacelor sale, a ajutat pe creștinii din orient. Intr'adevăr, țările locuite

„Putem spera, dîce, că i va lipsi influența bine calculată? Nu poate fapta aceasta să înducă în eroare în cugera lor și pe aceia, cari n'au dat creștement agitațiunilor săsești? Sasiu trebuie că sînt în drept, pentru că eacă acum și Români! Măcar că memorandumul conține inecșacități pipăite. Ce are a face? Cine se supune ostelelei a studia referențele noastre interne în detaiu? Memorandumul însă îl iau a mână din curiositate și cînd îl pun din mână îl consideră de un tipet al unui popor apășat. Mai lipsece ca Mudrony din părțile de sus, Polit din părțile de jos să capete poțtă a apela la Europa, unul în numele Slovacilor și altul în numele Slavilor și atunci tabloul, care s'îl face străinătatea despre noi, este complet.

„În fața faptelor acestora este foarte delicat lucru pentru publicist a afirma, că nu este cestiune română. Da zău este, și e cu atât mai periculoasă, cu cât își ridică capul mai fanaticoasă. Apoi e puțină mîngiere că mai curînd vor cutropi ruinele pe Români decît pe noi. Ideea poetică că vom perî împreună nu ne însuflețește de loc.

„Să se înverte cineva numai în părțile ardene. Publicistul maghiar se nu cadă în eroarea de a aminti de Slovaci, cînd e vorba de naționalitățile ardene. Privească numai cetățile iarna, unde Români își țîn întîlnirile, ear vara privească Tușnadul, Előpotacul, Borsecul, unde „roșii” din România își dau rendez vous (találkákát) cu „intransigenții” ardeleni. Trebuie luat numai seamă că în Serbia este Ristic, în România Brătianu în fruntea afacerilor, așa dar bărbați, cari urmănd tradițiunilor naționale pun în practică aspirațiunile naționale.”

Laudă în sferșit zelul sacru al Românilor pentru tot ce e național, adunând avere și femeile nutrinđ la vetelelor lor naționalismul și încheie că numai acela dîce că nu este cestiune

română, care în dîna mare închidîndu-și ochii susține că e întunerec.

„Pe cît sînt Români de nedrepti, pe atît sîntem noi Maghiarii de fără putere de viață” începe „Ell.” (în nrul 252) un al treilea articol intitulat „Navitalitate.” Într'acesta susține „Ell.” că Maghiarii nu fac nimica, nici bine, nici reu. „Cestiunile mai mari politice le resoală Neamțul — în locul Peștei Viena, în locul Vienei Berlinul; cestiunile interne le resoală vre-o cîți va incio-colatori de ecdice; cestiunile sociale se resoală ele de sine”; ear cestiunea națională, dîce, că a resolat-o Révay, Kazinczy și Vörösmarty.

„Ei însă n'au terminat-o. Au deschis numai calea cu desvolțarea limbii, șirul cel lung al agendelor au remas pentru un timp de mai târziu. Timpul sau epoca aceasta am fi noi, dacă am fi. Puterea, averea, intelectualitatea e în mînele noastre. Dacă am vî, multe am face. Cu mijloace egale înaintea ochilor noștri cît de mult a făcut Neamțul. Germanizează Alsacia-Lotaringia, a nemții Posnania, limba flandreză mai trăsece numai în biserică, din viață, din școală, din administrațiune este alungată. Așa a făcut și încă întrebunțînd violența Germanul, la care frații Sasi alegară cu pari. Noi însă, avînd puterea în mână — am creat legea de naționalități.”

„Am dat loc și drept limbii naționalităților în comună, în comitat,

*) Diarul „Ellenzék”, scapă din vedere done lucrul în privința puterii, averei și intelectualității asemenea cu Germania schoapătă. Germania este a putere mare independentă în înțelesul cel mai serios al cuvîntului; Maghiarii la putere mare n'au avîntat Ungaria nici odată; independent absolut a fost numai cînd au avut regi de viață streină în frunte (Din familia Corviniilor și casa Anjou), încolo, au stat cînd sub influența Germaniei, cînd sub a Turciei. — Legea de naționalități? are prea multe ușișe și în practică necerincăta ușișelor a luat dimensiuni așa de mari, încet se pare că darul a fost dela inepit destinat a fi un: *nesze semmi fog meg jól*.

Red.

în școală, în presă, în biserică și în adunări.”

După ce „Ellenzék” mai aitrează că Maghiarii singuri au eluptat constituțiunea (Au eluptat-o Bismarck, Uședom etc. Red.) și au cîștigat toate libertățile (?) întrebă, că oare nesciînță, ingratitudine sau rea voință este, cînd Românul se plîng Europei de apăsare și maghiarizare cu forța? Aceasta din urmă nu o admitea nici decum. I trebuie dovezi și martori. (Îndrăzneță fafărie. Cînd ministrul de culțe și instrucțiune vine cu proiecte în dietă, care au în vedere scopul maghiarizării; cînd acele devin legi și se aplică; cînd presa maghiară întrebă cu „Ellenzék” s'biară că a prea întarțiat cu maghiarizarea etc. și tot mai cere dovezi și martori? Red.)

„Ellenzék” învinne apoi pe guvern că nu se folosese de mijloacele, la care este îndreptățit, ca să maghiarizeze și de nou se plîngă asupra Românilor și asupra religiunii greco-orientale că romanizează. Admite maghiarizare între Slovaci și Jidovi, nu însă între Români. „Arate, dîce „Ell.”, a singur Român, care s'ar fi făcut maghiar sub influența constituțiunei. Nu e nici barem unul.”

În fine plîngîndu-se că limba mijlocitoare în Transilvania e cea română și că Maghiarii nu fac nimic pentru ca să cîștige limbei lor influență; că Clujul cetatea cea mai radical maghiară din toată Transilvania

*) Cum de a uitat „Ell.” cărciuma și tîrgurile și pe urmu drumul țerei și cîmpul? căci și în aceste are loc și drept limba naționalităților! — Dealtimeca darul de care e vorba, naționalitățile l'au avut ab antiquo. Legea de naționalități nu trebuia atît să dea cît se reguleze ce a fost și ce se do de a parte prin us și prin abuz. Dar se dîce că au dat Maghiarii. Darea lor, cum am mai dîc, prin deseale „*lehetőségig*” este atît de captoasă, încet dacă mai veți că până jos în popor toată administrațiunea e numai a maghiară, numai are nici puțin darul de nici a valoare. Red.

de ortodocși mai în contact cu Turcii au fost timp îndelungat numai România, Serbia, Bulgaria și Grecia, cel puțin pînă la 1774 cînd a început peste Dunăre și Rusia victorios a se lupta cu Turcii. Bulgaria, ne spune Hurmuzachi, după ce i fu susținută prin Sigman, cînd din urmă rege, cădu și ea sub Turci ca simplu vîlaet în 1391.

Serbia dispăre din istorie la 1459 cînd s'a încorporat definitiv în împărăția turcească, împreună cu Bosnia la 1463 și cu Erțegovina la 1467.

Remâne dar în picioare România, unde soldatul lui Christos, Stefan- cel-mare, se urca falnic pe tron în Suceava (1456) tocmai, pe cînd împărăția creștinilor de peste Balcani căduse de tot zdrobită sub zidurile din Constantinopol, în grozava năvălire a ienicerilor lui Mohamet (1453).

Grecia, care din vechime depărțată n'a putut avea o istorie națională multime de secole, s'a constituit independentă între anii 1821—1833, cînd, în urma tractatului din Londra, principele Oton din Bavaria s'a suț pe tron în Nauplia.

După trei secole și jumătate Serbia, în urma reșoiului său național din 1815, a triumfat în 1830, cînd Sultanul Mahmud a recunoscut autonomia Serbilor sub domnia ereditară a lui Miloș Obrenovici.

În urma bătăliei dela Plevna, unde mulți Români au murit pentru creștinii din peninsula balcanică, Bulgaria s'a sculat autonomă în 1879, cînd principele Alexandru din familia Battenberg s'a suț pe tron în Sofia.

Nu v'ê pot întreprîși și despre Montenegro, unde dîce legenda că s'a spart în plimbare sacul lui Dumneșcu plin cu munți; pentru că, deși Montenegrenii s'au luptat vitejește și totdeauna au putut manțînă liberă și independentă cetatea lor firească; totuși, avînd în trecut aproape 150,000 locuitori și poate 30,000 de lei venituri bugetare, n'au putut, din nenorocire, să ajute nici să apere decît abia moșia lor.

Acum del președinte, e de prisos cu totul a mai numera pentru Academia română bătăliile numeroase și sîngerose, în care Români din principatele dunărene s'au luptat în timp

aproape de cinci secole contra Turcilor, dela Mircea I (Rovine 1398) pînă la Carol I (Plevna 1877). Mai puțin însă cunoscut ne pot fi sumele de bani, ce s'au trimis anual din munca Românilor în locurile sînte din țările turcesci; voi să vorbesc despre grămada de galbeni, ce s'a trimis în dar cu milioanele popilor greci din Fanar, fără ca și Grecii să dăruiască Româniilor cel puțin un dram de recunoștință după cum v'ê veți convinge cu prisos mai la vale.

Veniturile mănăstiroscii s'au ridicat, cred se pare, în anul din urmă 1863 la sumele colosale de lei vechi 26.023.673. Acest milioane de galbeni cu cele din sutele de ani trecuți, împreună cu toți banii cheltuiți, pentru bisericile cladite, pentru odoarele dăruite și pentru reșoabile îndurate să fie transformat în total într-o piramidă de aur, ar întrece de sigur în înălțime chiar muntele Atos.

Fie cît de târziu, tot 'mi place să cred că Grecii și Slavii din peninsula balcanică vor judeca drept odată și vor recunoaște toate sacrificiile Românilor în sînge, în bani și în cuget

este încunjurat de sate românești, cari nu pot fi mai românești și când s'ar afla în mijlocul Bucurescilor, cu toate că în toate zilele vin în contact cu Clujul, exclamă: „Așa maghiarism noi!”

„Avem școli, încheie „Ellenzék”, avem universitate, avem teatru, avem muzeu; avem inteligență mare (numeroasă Red.), avem patru țiare și o mulțime de scrieri periodice, avem și adevărați cetățeni maghiari — și ce se face? Chiar nimica. Nu e aceasta lipsă de vitalitate?”

Revista politică.

Sibiu, la 22 Octombrie.

Comisiunea de patru din delegațiunea ungurească a dezbătut ieri bugetul bosniac. Ministrul de finanțe Kallay a răspuns pe larg la întrebările asupra administrației și despre starea țărilor ocupate. Comunicările ministrului au satisfăcut pe interpeLANȚI; cunoștința lui pozitivă a stărei financiare, economice și politice din Bosnia și Erțegovina au făcut impresiunea cea mai bună în delegați, cari au și votat nemodificat bugetul. În data după aceasta a dat ministrul de resoBINI deslușiri în privința dimerii rezervistilor și în privința reducerii statului efectiv al trupelor.

Din Bosnia se raportează la „Agrar Zeitung”, că căpeteniile în surgenților „internai” în Muntenegru se înlănesc și se sfătuesc. Currierii vin și se duc și toate înseamnă că jocul sângeros are să se înceapă curând și mai serios ca ori și când altă dată. Neliniștirile dela izbucnirea resoalei încoace n'au încetat nici o dată și numai înainte cu câteva zile trupele noastre, urmărind pe insurgenții pe teritoriu muntenegrean au avut o luptă. Nesiguranta se întinde până pe hotarul capitalei. Nu este demult, decât deparțare o oară spre apus dela Sereievo, un locotenent și un fabricant de puști fură atacați. Cu ocaziunea aceasta cel din urmă a fost rănit; oficerul a scăpat, căci asupra lui a fost pușcătura îndreptată, că glonțul s'a lovit de banii ce i ave la sine și a sărit înapoi.

În „D. Ztg.” cetim că pe lângă toate raporturile cordiale dintre Italia și Austro-Ungaria, despre care a vorbit Kalnoky, raportul e călătător și politicesc neclarificat. În Paris o știu aceasta foarte bine și se pare că acolo speranța e mare

*) Lupul, când n'ajunge la oi sau la alte vite e foarte cinșit și de omenie. Red.

că vor trage pe Italia în partea franceză. „Republique française” feliicită pe guvernul italian pentru alegerile din urmă, care au dat o partidă guvernamentală, în termeni cel mai călduroși. Soartea guvernului de aci încolo nu se mai poate face atârtoare dela un vot de coaliție și afacerile interne cât și cele esterne au în ordinea cea nouă de lucruri numai să câștige. De bună seamă nu se va mai întâmpla ca ministrul de esterne să caute ajutor acolo, unde întâmpină numai reeală și etichetă desprețuitoare.

După aceste continuă organul lui Gambetta:

„Italia este o țară distinsă atât între națiunile cele june, cât și cele vechi. Nimenea nu i dispunde posesiunea, la porțile ei nu pândesc un inimic teribil, astăzi ca și mai înainte i suride norocul. Va ave sângele rece necesar, spre a pute sci unde să 'și afle pre amicii săi adevărați, care politica promovează nu numai bunăstarea sa, ci și avântul ei ca putere? Alegerile ne fac să sperăm aceasta?”

Dela Bucuresci se telegrafează că delegatul al României pe lângă curtea din Viena, Bălăceanu are să fie strămutat în aceeași calitate la Roma lângă curtea de acolo. În locul lui Bălăceanu, spune telegrama, are să urmeze P. Carp. Telegrama de mai sus i a urmat alta numai decât tot dela Bucuresci, în care se dice, că toată scirea mai are lipsă a fi constatată.

Cu privire la rezultatul alegerilor prusiane cetim în „Națiunea” următoarele.

Deși până acum n'a eșit nici o deciziune formală, deschiderea Landtagului prusian se va face ori-cum pe la începutul lunii viitoare. Întâr în adevăr prin ultimele alegeri, partidul conservator e încă departe de a forma pentru el singur o majoritate; și lipsese vre o nouă deciziune de voturi, și dacă s'ar alătura de conservatorii liberi, — cari după cele ce se știu până acum numără 57 membri, adevă sease mai mult decât în trecut — aceasta nu-i ar fi încă de ajuns. Suplimentul necesar i se poate aduce sau prin cele o sută de voci ale centrilor, sau prin partidele liberale, cari au o sută douăzeci și cinci de voturi. Politica ce are să urmeze guvernul și prin urmare modul, cum ar curgea să și formeze majoritatea, sunt până acum puțin cunoscute. Cu toate acestea fără a fi cine-va prea mult înfiat, poate înțelege lesne că intențiunile principelui de Bismarck sunt, ca și totdeauna, să se rașine pe majoritățile nestabile. Această tactică atât de

compatibilă cu naturele diplomatice, i se impune acum de necesitate. Guvernul e aproape sigur că centrul are să devină mai mlădios, și întresce speranța că acest centru se va lăsa foarte ușor să fie condus, dacă guvernul se va apropia de liberali. Tractările favorabile, de cari se bucură liberalii din partea presei guvernamentale, esplică destul intențiunile ce atribuim Cabinetului. Fără îndoială cancelarul imperiului ar fi preferat ca partidele mijlocii să fi fost destul de tari, spre a nu avea necesitate de centru. Luptele ce susține centrul contra partidelor mijlocii fac să se înțeleagă destul de clar această preferință a guvernului.

Alegerea președintelui începe asemenea să dea loc la diverse conjeture despre pozițiunea relativă a partidelor. Diarele din Berlin discută cu multă vioiciune această alegere, și „Kreuzzeitung”, care se pretinde organul majorității clericilor-conservatori, anunță cu un aer de triumf succesul viitor al acestui partid. Conservatorii sunt deja siguri că vor avea pentru deșii inițiativa acestei alegeri, căci ei posed majoritatea numerică. La numirea președintelui conservatorii cumpăind cu atențiune țaria, ce va presinta fie-care din partide, își vor dirige mersul conform cu aceasta țaria. Fiind că inițiativa are să cază în partea lor, ei vor păstra pentru deșii alegerea primului președinte, lăsând centrului să numească pe primul vice-președinte; pentru al doilea vice-președinte se vor referi la deciziunea ce vor face liberalii-naționali. În cazul, când aceștia din urmă nu vor primi, atunci este în fine drept să se dea alegerii președintelui o însemnătate politică.

Dintr'o desinare a conservatorilor ar putea de sigur să se nască un partid mijlociu, la care tind cu atâta stăruință conservatorii germani. Diarele conservatoare combat cu energie un asemenea partid, care ar uni pe liberalii-naționali și pe conservatorii-liberi.

„Nord-deutsche Allgemeine Zeitung” recomandă unirea tuturor elementelor moderate ale noului Landtag și această tendență găsește în „Kölnische Zeitung” un resunet binevoitor.

Coroșpondențe particulare

de „Telegrafului Roman”.

Sibiu, 25 Octombrie, 1882. Pe ziua de 24 Octombrie a. c. st. v. era anunțată ținerea adunării generale a despărțământului al III al Sibiuului, în comuna românească Porcești. În

această zi dimineața la 7 oare am plecat din Sibiu spre Porcești 7 inși, în frunte cu directorul despărțământului, Dr. Ilarion Pușcariu. Era la 7 oare dimineața. Vântul subțire părea că vrea să ne spună că trăim în sfârșitul lui lui Brumar și să ne arate că ne apropiem tot mai mult de poalele munților îmbrăcați în haine albe

În discursuri plăcute ajunșăm în frumoasa comună românească Boița. De aci o mică cotitură spre Olt și estă că zărim de partea de dincolo a Oltului un banderiu de călăreți români. Ajunși la riu ne suim în luntră și pe când ne mișcam lin pe suprafața apei și înaintam spre mal cătră călăreți, aceștia întonară cu glas înalt „Deșteaptă-te române!” Era o priveliște încântătoare.

Mare a fost însuflețirea atât a mândrilor călăreți, cari erau postați în două rânduri în număr de vre-o 30, cât și a Sibienilor, a celor 7 fi ai poporului, când ne-am văcut față în față.

În primele momente bucuria a erupt în cuvintele „Bine-ai venit!” și „bine v-ă am găsit!” Apoi directorul și comitetul despărțământului li salută în numele reprezentanții comunale de notariu communal Macsim și întimpinat cu un întreit „să trăiască!” Domnul director mulțami în puține cuvinte pentru dragostea dovedită.

De aci însoșiți de călăreții cei uniform și serbătorește îmbrăcați, ei l-au oprit sat. Ajunși în sat, încătră priveai, vedeai o priveliște serbătorească. Grupuri de bărbăți, grupuri de femei, postați în deosebite unghiri ale ulitelor: era o înfățișare serbătorească în Porcești, căci o serbătoreacă ca aceasta n'a mai fost acolo.

În biserică, unde se adună poporul, directorul despărțământului, dl. Dr. Ilarion Pușcariu, prin o cuvântare plină de sfaturi, plină de înfățărire, plină de îndemnări spre cultură și civilizațiune, între întreite și entusiastice exclamări de „să trăiască” declară ședința de deschisă.

La ordinea zilei urmează cetirea raportului general al comitetului, prin secretariul despărțământului, dl. inspector seminarial Dr. Ioan Crișan. Înregistram cu plăcere din acest raport punctul, care arată folosirea bugetului de 100 fl. statorii în anul trecut, pentru cumpărarea mai multor cărți pe seama bibliotecelor dela sate și acelor, care privesc remunerarea unui învățătoriu cu 10 fl pentru promovarea măștrilor în popor.

Ca o dispoziție salutară a acestui raport trebuie privită în fine impregurarea, prin care se arată că învățătorii din Porcești Ioan Petrișor,

curat, fără gând rău. Atunci nu va fi cu mirare ca, drept recunoștință, să caute și ei să eșecute idea măreacă de monument urias, ce arhitectul Dinocrat a propus odinioară lui Alexandru-cel-mare; adevă se vor încerca să cioplască stânca muntelui Atos, ca să o transforme într'o statuă de zeii tutelară: România pururea bine făcătoare!

Când am început această scrisoare domnule președinte, n'am avut de scop a vă comunica pagine din impresiunile călătoriei mele; prin urmare, sunt dator a vă întreține numai despre documentele și portretele, ce am luat cu mine spre a vi le oferi, și care pot interesa serios Academia română.

În muntele Atos am putut ajunge cu vaporul dela Salonice în zece oare pe mare, pe când trebuia cuiva pe uscat trei zile cel puțin de drum pe cal. Am descălecat în septemăna pământului pe malul „Rusului” sau mănăstirea s-tul Panteleimon, clădită, mai mult de Români, dar locuită numai de ruși și de greci.

Această mare chinovie cu mult este cea mai bogată și una dintre cele

mai smerite și ospitaliere mănăstiri din sfântu munte. M'am oprit acolo trei zile, când m'am încredințat cu nu toate manuscrisele din ferile noastre s'au inventariat în publicațiunile streine, care s'au tipărit. Ast-fel d. Victor Langlois în „Le mont Athos et ses monastères” Paris, 1867 — carte ce cuprinde numărul cel mai mare de documente descoperite în peninsula atonică — nu face mențiune la „Rusick” de căt în total de vre-o 27 documente din România; pe când am putut aduce 32; adevă, 4 în slavonescă, din care cel mal vechiu este din 1487, — 15 în românească, din care cel mal vechiu din 1709 și 13 în grecesă, din care cel mal vechiu cu data 1744. Aceste hrisoave nu am avut trebuință de a le copia; pentru că părintele bibliotecar a bine voit a mi le procura toate în extenso, împreună cu traducerea lor în rusesce, tipărite într'un volum cu 618 pagine (anexa Nr. I intitulat: „Acta, praesertim Graeca, Rossici in monte Athos monasterii.” Manuscrisele aceste s'au publicat în Kiev la 1873, spre a servi de probe în desbaterile conflictului

ivit între ruși și greci pentru posesiunea mănăstirii s-tului Pantelimon, despre care destiune interesantă pentru noi se scrie pe larg în alăturata carte (anexa Nr. 2) tipărită la 1874, în Constantinopole: „Opuscula sur la question du Convent de St. Pantelimon au mont Athos, par un ami dela vérité.”

Din idioritmia Vătopedului, unde am văcut vestita cruce, despre care se crede că Constantin a purtat-o prin resboae, pe Labarum cum și bogata bibliotecă, care cuprinde cel mai vechiu exemplar cunoscut din geografia lui Ptolemei și a lui Strabon, am trecut munții călare spre apus, și însoșit de cavai și flinte, am ajuns în murgu serii la mănăstirea Zugrafului. În acest locaș de rugăciune al Bulgarilor, unde sunt bine primii aproape 25 de călugări români, am fost întâmpinat arhieriesce în sunetul clopotelor și condus în biserică sobornicescă de preoți îmbrăcați în odăjdii, cu icoanele în brațe. Dar m'am oprit îndată pe pragul bisericii să privesc în miscare polieliou cu lumini, cunună de stele împregiurul policandru-

lui din mijloc, care se legăna spre altor cu mulțime de luminări aprinse tate, cum se mai obișnuiesc pela serbătorii prin mănăstirile din muntele Atos. Și m'am închinat cu deosebită smerenie în biserică lui Stefan-cel-mare; pențrucă n'am putut ascunde bucuria mea, când am auzit pe călugări cântând în românește, pe când diaconul se ruga lui Dumnezeu ca să îmfulțască zilele de sănătate pe tron ale regelui nostru Carol I.

Egumenul mănăstirii, părintele Climent, cărui trimis acum în public mulțumirile mele pentru curtenia cu care a bine voit a mă ospăta, s'a grăbit a pune voies în vedere ochilor mei toate odoarele, steagurile și portretele lui Sfântu-Stefan-Vodă. Din nenorocire nu m'am putut oprit de cât o singură noapte în Zugraf. Am văcut însă două steaguri bine conservate în formă de prapure bisericesci: unul, care se crede a fi stindardul victorios, ce purta în resboae Stefan-cel-mare, este de pânză țesută cu argint, împrejur cu plisă galbenă și cu inscripțiuni religioase pe ambele părți. Are în lungime un metru, mai

pentru tractarea în mod practica temei despre propunerea religioasă în anul Antău scolară a câștigat premiul de 2 galbeni, decorați spre scopuri de încurajare, încă în adunarea din anul trecut a acestui despărțământ. Acest premiu i s'a predat vrednicului învățătoriu în natură în fața mulțimei, în fața poporului.

Urmează mai departe cetirea raportului casarului despărțământului a domnului probotariu al comitatului, Cornelio T. o b i a s. În legătură cu acesta se deschide calea la încurajarea de tace și oferte benevole, cari toate laolaltă spre lauda Porceștenilor fie dis se apropia de cifra de 100 fl.

În sfârșit studentul jurist Gerasim S e r b c e t e s c e disertațiunea sa despre „necesitatea de a se înființa bibliotecile la sate.“ Această disertație, carea ținu aproape 3/4 oră fu ascultată cu plăcere și viu interes din partea poporului adunat. După această urmează statorirea bugetului pe anul următoriu, în care ca o pozițiune mai însemnată s'a primit suma de 100 fl. pentru bibliotecile comunale.

Înainte de încheiere adunarea a conchis pentru ținerea viitoarei adunări a despărțământului comuna Poplăca.

După decurgerea în cea mai bună ordine a celor atinse, directorul despărțământului prin câte va cuvinte bine simțite, mulțumind poporului pentru interesul, cu care îmbrățișează cauza culturală, declară ședința de încheiată.

După încheiere, până în timpul prânzului am avut ocașiunea de a vedea școala din Porcești și de a ceti pe frontispiciul bisericii scris cu litere cirilice: că biserica de acolo este fundată de Domnul României Mateiu Băsarab.

La prânz arangiat în onoarea zilei, între cei de față, afară de săteni am vădit pe pretorul dela Tălmaciu Liviu Lemeni, notariu din Boița, notariul locului, un preot și un învățătoriu din loc, judele comunal, epitropii și mai mulți frunțași din comună și giur.

În decursul prânzului s'a deschis o conversație cât se poate de animată. Rëndul toastelor l'a început directorul despărțământului pentru prosperarea comunei Porcești. Acestuia i urmat mai multe, între cari mi-a ramas în memorie cel închinat în sănătatea președintelui Asociației transilvane Timoteiu Cipariu, cel închinat în sănătatea celui care a dat idea și a luat inițiativa înființării Asociației, în sănătatea septemvirului Ioan cav. de Pușcariu, cel închinat în sănătatea directorului despărțământului și

în sfârșit cel ridicat în onoarea femeilor române.

Câteva minute încă și eată-ne plecați la drum. O trăsură cu 4 cai ne era avangarda ear' alta încărcată de români neași, de voinici ca brații, ne forma ariergarda.

În chipul acesta eată-ne eșiți din Porcești cu cele mai frumoase suveniruri. Eatăne pe marginea Olului în sunetul unor cântări naționale, spre a trece la cealaltă țărmure de Olt pe lângă stringeri de mână și strigări de „se trăiască!“ ne despărțim de ariergarda și ne suim în luntre. Era chiar în murgit de seară și pluteam lin pe suprafața apei, când auzim de partea de dincoace a riului un glas puternic, un glas ca din poveste. Vedeam o figură omenască carea părea cunoscută, dar fiind că era amurgitul serei ne restrissemos cu toți numai la presupuneri. Momentele erau dintre cele mai frapante — ași putea dice — erau poetice. Apropiindu-ne de mal, recunoasem cu toții în tainicul cântărețu pe învățătoriu din Boița.

Plini de bucurie și veselie cei 7 sibieni cu cele mai dulci suveniruri din comuna Porcești ne-am deslipit de hotarul Porceștilor și ne-am îndreptat earăși spre locul de unde am plecat.

Pădureanul.

Francia și Tunisia.

Correspondentul din Paris al lui „Times“ publică raportul asupra negocierilor diplomatice, ce au precedat încheierea convenției secrete de anexiune între Francia și Tunisia. Din acel raport reproducem următoarele:

Convenția s'a încheat cu condițiile deja indicate și s'a decis să se eecute cât mai curând; dar înainte de a o subscrie d. Cambon, d. Freycinet a voit să se asigure de consimțământul Germaniei, spre a nu 'și înstreina pe cancelarul. Lucrul era delicat, căci dacă urma un refuz, acesta nu putea fi ignorat. Deci principiile Hohenlohe nu fu formal înscințate în ofișonda oficial în această cestiune. Principele telegrafică la Berlin, de unde a primit autorizarea să asigure pe d. Freycinet că Germania nu obiectează nimic contra proiectelor Franciei în Tunisia. Rusia și Austria au dat același răspuns și puțin în urmă principele Bismarck a autorizat pe comitele Hatzfeldt să se întreție oficial cu d. de Courcelles. Germania nu numai că nu ridică nicio obiecțiune ci s'a declarat gata să îndemne și pe celelalte state de a nu se opune. Apoi sa semnat acea convenție. Beiu l'a primit săbii de onoare; el declară că aceea și era cea mai

remarcabilă din viața sa și Francia se făcu de fapt stăpâna Tunisiei. Prin Septemvre d. Duclerc a adresat note marilor puteri, în cari nu se vorbea de existența convenției, ci de desființarea capitulațiilor. Germania, Austria și Rusia consimțiră. Lordul Granville response că va supune cestiunea colegilor sei cari erau absenți. Cu Italia au stat lucrurile astfel: Când d. Rossman, reprezentantul Italiei, a vizitat pe d. Duclerc, se așe informa asupra procesului lui Meschino, a și între altele: „Sunteți legați prin capitulații în Tunisia.“

— Așa este, răspuse Duclerc, — și de aceea tocmai voim să le desființăm, pentru care stăm în negocieri cu puterile.

D. Rossman se plânse apoi, că negocierile s'au început fără Italia. D. Duclerc răspuse: „Dacă am fi găsit că Europa nu e favorabil dispusă, atunci nu v'am mai fi făcut neplăcere de a discuta o cestiune neplăcută d. v.; dar fiind că mai toată Europa e favorabilă planului nostru, vi-l supunem și d. v. fiind siguri că singuri nu ne veți face dificultăți în nescse plănuc, ce ne sânt impuse de interesele cele mai serioase.“

Correspondentul diariului „Times“ asigură, că convenția franco-tunesiană a fost comunicată puterilor de-a acum două luni. Toate puterile s'au declarat gata a renunța la capitulații acceptând jurisdicțiunea tribunalului franceze în Tunisia. Se crede că dacă va consimți și Anglia ca să se modifice convențiile comerciale ce leagă regența, atunci nici celelalte cabinete nu vor face dificultăți în acest punct.

După „Resb“

Varietăți.

* (Pentru membrii Reuniunii învățătorilor din districtul Sibiu.) Comitetul acestei reuniuni și-a ținut Vineri în 22 Octomvre st. v. prima sa ședință ordinară. A luat act despre înscințările primite dela adunarea generală, ținută în luna Iul August a. c. și a pus în lucrare escutecarea acclora. În urma conchcluseri luate va urma cât mai curând constituirea subdespărțimentelor, se vor face pregătirile necesari pentru încassarea factelor restante de pe anul trecut, se va începe colectarea de cărți pe seama bibliotecii Reuniunii și publicarea numelui contribuțiilor și în fine va conchiama presidiul pe membrii aparținătorii diferitelor comituni, alese de adunarea generală, la o intrunire pentru consultare. Intre curenții cea mai îmbu-

curătoare și mai însemnată a fost hârția consistorială dto 12 Octomvre a. c. Nr. 4001, prezentată de presidiul Reuniunii, prin care se aprobă fără nici o modificare staturile Reuniunii, apoi pe lângă unele schimbări mici și Regulamentul pentru afacerile interne ale Reuniunii. Exemplarele din acest Regulament a căru tipărire s'a dispus și e și spre gata, se vor distribuie la învățătorii pe lângă încassarea prețului statoric cu 10 cr. de exemplar.

* (Deputat pentru senatul imperial) s'a ales în locul repositatului bar. Hurmuzachi Dr. Nicolae cavalier Grigoreca.

* (Comună stearsă.) Comuna Giurgiu din comitatul Timișului, ruinată la 1876 de inundare, este la ordinul ministrului de interne ștearsă din rëndul comunelor.

* (Tabla banală) din Agrama decis că în afacerea catastrofei din Esseg (ruperea podului și înceara unei părți dintr'un tren) este în competența tribunalului Peci ca să o trateze și judece.

* (Din valea Borgoului) se raportează că vânători privați au mai ucis cinci urși. Așa dar cu totul 12 urși și-ar fi dat pelle. Să dice însă că mai sânt încă de doue și de trei ori atâția în partea locului.

* (Fabrică de zăchar), cetim că vrea să ridice un consorțiu din Bohemia în comitatul Hunedorei.

* (Foc.) Sâmbătă după ameași pe la 3 oare a ars sura lui Ioan Bendorfcan din Slinnic, prăcându-i în cenuse toate proviziunile de nutreț. Cu toate că bătea vântul, focul a fost țărmurit la obiectul de mai sus.

* (Foc), după ce infricosatul element prefăcut în cenușă în toamna anului 1879 afară de 2 case, toate clădirile din preună cu altă agonistă, a a 7 familii din Racoșu inf., acum în noaptea de 16 spre 17 l. c. așut de rău, mistul în timp de 1 oră alte 7 suri și 3 case. Din aceste 14 familii 10 sânt române. Ambele casuri au fost produse de invidie.

* (Semne și minuni) Duminecă până când sus pe munții din apropiere ningea, o societate de vânători, care venia de cătră Vestem acasă, a vedut o rundunică cum alerga după insecte.

* (Un drăguț de bărbat) din Hunedoara a aruncat o lămpă aprinsă în care ardea petroleu, după soția sa. Biata muere, a cărei haine au luat foc, a alergat șberând pe stradă. Oameni cari au alergat îndată într'ajutor au

tot atât în lățime și tăiat este în trei colțuri.

Pe o parte se vede cusut în fir de argint cu mătăsuri albe, galbene și verși botezul lui Cristos; pe de altă parte, Sântu-George în vestiminte de cafea roșie călare pe cal de mătase albă. Un alt steag, trimis pentru serviciu bisericesc, este cam în aceeași mărime de pânză, pe care se vede pe mătase cusut cu sirmă de argint Sântu George, care șade pe scaun și sub picioare adrosbec un bălaur cu trei capete. Doi anșeri i pun coroana pe cap; ear în giurul steagului se citesi în slavonese alăturată rugăciune (anexa Nr. 3) către S-tu George.

Cu mine am luat, spre a vi le oferi, trei copii: o litografie care prezintă pe Stefan-cel-mare (anexa Nr. 4), un manuscris despre pomelnicul familiei sale (anexa Nr. 5) și o fotografie de pe icona mare a Sântului-George, (anexa Nr. 6) care trece să fie lucrată chiar de sântul în persoană, din care cauză s'ar fi și numit această mănăstire a Zografului.

Sântul George este popular în România. Se dice că Stefan cel mare,

respins de Tatari în atacul său distânt la Cetatea albă, ar fi trecut Prutul și s'ar fi oprit o noapțe în mănăstirea Dobrovet, ca să se inchine:

— Împuternicesc-me. Doamne în potri va vrămașilor țerei mele; că prea de tot le place să se îmbece cu sânge românesc!

Ar fi respuns St. George:

— „Dacă n'ai tu, Stefane, puteri îndestule, Dumneșeu era multe! Mă voi lupta și eu lângă tine și vom nimici împreună pe Tatari; numai drept recunoștință, tu din temelie vei ridica mănăstire lui Dumneșeu pe muntele Atos!“

A biruit și s'a ținut de cuvânt; căci, înainte de a trece la nemurire, a zidit Stefan-cel-bun din nou mănăstirea Zografului cu hramul Stului George, căreia a și închinat veniturile Dobrovetului.

Pomelnicul lui Stefan Vodă cuprinde peste 50 de nume deosebite, care se pomenesec regulat în toate zilele la sântul jertfelnic.

Biserica veche sobornicească, ce Stefan cel bun a clădit în 1502 s'a

ruinat în anul 1800; ear pe vechile sale temelii s'a reconstruit un nou catolicon la 1802, în care se vede zugrăvit în artă pe zid portretul lui Stefan-cel-mare cu alte trei: Alecsandru-Vodă, Vasile-Vodă și unul al căru nume n'am putut descoperi. Aceste patru portrete s'au zugrăvit în 1817. Stefan apare cu barba multă mai lungă și mai stufoasă de cât în alăturata litografie și n'are sabie, din cauza picturului, care s'a temut într'un ținut musulman a da arme celor lui mai falnic învingător al Turcilor.

Mi s'a spus însă cum că adevărată copie de pe portretul eroului nostru, ast-fel cum era zugrăvit în biserica sa veche, ar fi tocmai alăturata litografie ce mi s'a dat de părintele egumen și care trebuie să vă fie cunoscută de mult. În cazul acesta, portretul a trebuit să fie lucrat de pe altă copie veche; pentru că litografia s'a descoperit cam în anul 1820, pe când biserica veche s'a dărâmat în 1800.

N'am avut timp a cerceta și arhivele mănăstirii Zografului, cu toate

că cuprind multe hrsoave din țerile noastre.

Domnul președinte, pentru istoria generală a Românilor sânt adevărate comori ascunse mănăstirile din muntele Atos, unde se pot afla depuse chiar mulțime de sineturi despre vechile nimiri, hotare, impozite număr de locuitori și altele, relative moșilor numeroase din România, ce Statul a secularizat în zilele lui Cuza Vodă.

Guvernul rusesc a trimis a explora peninsula atonică pe domnul Sevastianof, însoțit de arhitecți, de fotografi, de pictori; ear materialul adunat în Petersburg se compune ca fotografi numai din peste 4000, dintre care 3500 reproduc aproape 5000 pagine de manuscrise. Din scrierile lui Uspensky, Abramovici, Müller și Sevastianof a putut un autor francez, domnul Langlois șe publice pe larg în 1847 noteșie despre mai tot ce priveșce știința în țeara mănăstirească.

(Va urma.)

stins flăcările, înse nenorocita a murit în urma rănilor pricinuite de arsură. Neomononul bărbat este dat pe mâna justiției.

* Din Costanța cu data de 30 Octomvre se scrie „Poștii“

„Eri seara la 9 ore a sosit în Constanța noul prefect d. Remus Oprean El a avut o primire regală.

„Îndată ce orașeni au aflat de oara sosirii, au început să ridice steaguri de asupra caselor ca și în zile naționale. La oarele 8 seara vre o doue mii de persoane: bărbați, femei, copii din toate clasele, asteptau sosirea trenului fiind și o musică militară! Cum a sosit trenul lângă gară, muzica a cântat marș, ear orașeni au început al aclama cu ura! Trăiască d Oprean în toate limbele populației. Entusiasmul era la culme. Lumea era așa de compact, în că abia d. Oprean a putut ești din gară, căci toți voiau să-l vadă. Odată scăpat a început un discurs ca se odătmămească orașenilor de primirea ce ia făcut. De și eram aproape nu puteam să aud decât câte va cuvinte din cauza țipelelor acelor, cari erau să fie striviți de mulțime. Se puse o garda de gardiști pentru a face circulația liberă, dar ea n'a putut rezista valurilor mulțime. Pentru prima oară veș ce va să dăică popularitatea, amorul poporului cătră un om de bine. Populația musulmană pregătise o trăsură pentru d. Oprean, dar el n'a mers în ea decât până la prefectură, de acolo s'a coborât și a mers pe jos până la oțel urmat de toată lumea, care a fost la gară. A vorbit încă și la oțel, unde a primit și vizitele tuturor acelor ce voia să-l vadă. Musica a cântat până târziu.“

* (Din Egipt.) În urma unei telegrame din Alexandria dintre 380 de arestanți, 50 s'au aflat vinoavați și s'au transpus tribunaliul marțial. — În Sudan ațită turburări un „profet“ mohamedan. În contra acestuia se pregătise o expedițiune de 8000 oameni.

* (Cholera) a izbucnit în Mecca.

* (Diariști negrii). Cine ar fi putut prădica acum douăzeci de ani, când negrii gemeau încă în sclăvie că va veni o zi când se va aduna în capitala Statelor Unite un congres de diariști negrii?

Și cu toate acestea e așa. Statele Unite posed acum peste 125 foi periodice, în cea mai mare parte săptămânale, redactate numai de diariști negrii. Acești diariști formează National Colored Press Asociacion, adică societatea națională a presei de culoare.

* (Un act de curajiu.) Diarele americane descriu următorul act de curajiu:

Trenul companiei Pensilvania sbura cu o înfaală de 25 mipe pe o oară, când lochistul deschise ușa cuptorului pentru al alimenta. În acel moment flăcările activate de un vânt puternic izbucniră cu mare putere și se comunicară la incend. Focul se întinse atât de iute, încât fu peste puțină de a închide ușa cuptorului și de a opri astfel întinderea focului.

Întro clipă flăcările se întinseră pe pereții vagoanelor și călătorii, atrași de țipele îngrozitoare ale mașinistului și lochistului care se agățaseră pe treptele furgonului de bagage, se vâzură în cruda alternativă sau de a arde de viu, sau de a sări din vagoane, care mergeau cu o înfaală amețitoare.

În fața unei privelici atât de îngrozitoare și a spaimii generale mașinistul luă o oțarîre sublimă. Fără a se lăsa să fie oprit de foc și de fum să svărlă pe locomotivă întoarse vaporul și apoi cădă sdrobot în rezervorul de apă. Când se opri trenul toți alergară să dea mașinistului ajutor

dar îl găsiră mutilat într'un mod îngrozitor și cu carnea în fiși. Cu toate suferințele lui acest amplexat model părea fericit că prin jertfărea s'a, a scăpat viața a 600 oameni. Autorele acestui act de admirabile de votament se numesc Josef Sieg, și e austriac de naționalitate.

Bibliografie.

Au eșit de sub tipar:

G. Curtius *Gramatica limbii elenice* prelucrată de Stefan Iosif, profesor și director la gimnasul român greco oriental din Brașov. Brașov prevederea tipografiei Alexi, 1882.

Vasile Mândrean, profesor licențiat în filologia practică: *Gramatica română* în scoalele elementare, tractată din bucăți de cetire. Curs practic pentru învățători și învățătorești etc. Part. I. Lugoj, editura autorului 1882.

De același autor: *Gramatica română* etc. Part. I. Anul al 3-lea și al 4-lea. Bucăți de cetire și reguli gramaticale. Caransebeș. Editura autorului 1882

Stefan Neagoe, profesor în Bărlad: *Gramatica limbii române* pentru clasele gimnasiale autorizată de ministerul de culte și instrucțiune publică. Bărlad 1883.

Iosif Tepea, preot și profesor gimnasial: *Știul și Poetica limbii române*, în usul scoalelor gimnasiale. Lugoj 1882.

Iopol Ilasiévici, profesor gimnasial *Curs metodice de Istoria naturală* pentru scoalele populare. Partea I. Brașov. Tipografia Alexi, 1882.

Căldindariul umului econom pe anul 1883, întocmit de D. Comșa și Eugeniu Brote; cu mai multe ilustrațiuni intercalate în text. Anul VII Sibiu, editura tipografiei Ios. Drotleff.

Căldindariul familiei pe anul ordinariu 1883, urmat de cartea I din biblioteca familiei de Nicolae F. Negruțu. Gherla, în primăria „Aurora“ P. A. Todoran. 1882.

Căldindariul săteanului român pe anul ordinariu 1883, urmat de cartea IV. din biblioteca săteanului român de Nicolae F. Negruțu, Gherla în primăria „Aurora“. 1882.

Programa gimnasului superior, Preparandiei, Normei și scolei populare de letițe din Blaj pe anul scolaric 1881/82. Blaj Tipariul seminarului archidieceșan.

Anuarul asociațiunii generale a studenților universitari din România. Focșani-Pitești 1880—1882. Volumele I și II București, tipografia Alecsandru A. Grecescu. 1882.

(Bibliografie.) A apărut de sub tipar frumoasa *Revista* pentru *Istorie, Arheologie și Filologie* redigată de eruditul și simpatiful profesor la universitate din București și director al muzeului nostru Național, d. Gr. G. Tocilescu. Sumarul volumului I, fascicula I, este următorul: Michail C. Sutzca — Tesaurul dela Turnu-Măgurele, cu o stampă aurită și 4 xilografii în text Dr. M. Gaster. — Stratificarea elementului latin în limba română. — M. Cogălniceanu. — Colecțiune de modeli de pietră religioasă de dascăl Radu Zgruvru, cu 8 stampe litografate. — A. Lambrior. — Ceva despre conjunctivul românesc. — Alecsandru D. Xenopolu. — Finacele în epoca Fanarioților — Dr. M. Gaster — Texte române înădite din secolul XVII. — Gr. G. Tocilescu. — Monumente epigrafice și sculpturale din Dobrogea, cu o chartă litografată și 6 xilografii intercalate în text. — A

Papui Ilarian. — Memoriu înedit prezentat principelui Al. Cuza. — V. M. Burla. — Despre pronunțarea lui și în limba latină. — M. B. Calloianu — Soarta sau răspunsuri de oracul. — V. Dimitrescu. — Note asupra monumentelor, ruinelor și locurilor însemnate istorice din județul Mehedinți. — A. I. Odobescu, Inscripțiunile lui Stefan cel Mare dela curțile Domnesici din Harlau, cu o xilografie. — Archimandritul Ilarie Huzanu. — Inscripțiunile dela biserica sfinți Voevođi din Iași — Gr. G. Tocilescu. — Documente înădite privitoare la istoria Românilor cu 3 xilografii, — G. Maior. — Monumenta comitalia regni Transilvaniae. — P. Inspirescu. — Picetori populare. — Dr. M. Gaster. — Recensiuni. — D. More. — Săpăturile dela Troesnis. — A. Lecompe de Nony. — Semne lapidare dela biserica Trisfetitele din Iași. — A. A. Kunik. — Despre originea românească a așa numitului taler de aur al prin. rus Cholmski. — Gr. G. Tocilescu. — Notițe.

Revista va apare de patru ori pe an în fascicule de câte 12—15 coale cu stampe și facsimile. Abonament pe an 25 lei pentru România, 30 lei pentru străinătate. Abonamentele incepe la primul Octomvre 1882. Redacția și Administrația se află în Calea Rahovei Nr. 44.

CONCURS.

Devenind vacant postul de învățătorii la școala poporală gr. or. din comuna Zdrapți protopresbiteratul gr. or. al Zaranului, prin aceasta se escrie concurs, cu termenul până la 30 Octomvre. a. c. st. v. în care și va fi și alegerea.

Emolumentele sânt:

1. Salariul anual de 210 fl. v. a. cuartir în edificul școalei și lemne de încălțit.

Doritorii de a ocupa acest post învătătorii au așa așterne petițiunile instruate conform statutului organic și regulamentului congresul din 1878 până la termenul susindicat oficiului protopresbiteral suprațenționat.

În conțelegere cu comitetul parochial respectiv.

Brad, 16, Octomvre, 1882.
George Parău m. p., adm. ppresbiteral.

Loterie.
Mercuri în 8 Noemvre n. 1882.
Brűnn: 84 70 89 25 41

Bursa de Viena și Pesta
Din 6 Noemvre n. 1882.

	Viena	P-pesta
Renta de aur ung. de 6% . . .	119.50	119.30
Renta de aur ung. de 4% . . .	87.10	87.15
Renta ung. de hărto	86.05	86.10
Impremutul drumurilor de fer ung. 134.55	134.75	134.75
I emisiune de oblig. de stat dela drumul de fer orient. ung.	90.	90.
II emisiune de oblig. de stat dela drumul de fer orient. ung.	110.	110.
Oblig. de stat dela 1876 de ale drumului de fer orient. ung.	94.76	94.76
Oblig. ung. fer. de recumpărărea pământului	99.25	99.25
Oblig. ung. cu clauză de sorșire	97.25	97.
Oblig. ung. urbanele tenențiale. Oblig. ung. urb. tenen. cu clauză de sorșire	98.	97.75
Oblig. ung. urbanele transilvane. Oblig. ung. urbanele croato-slavonice	98.50	98.
Oblig. ung. de recumpărărea pecunii de vin	99.	97.75
Sorș unguresci cu premii	117.75	117.50
Sorș de regularea Tisai	109.30	109.25
Datorie de stat austriacă în hărto	76.95	77.
Datorie de stat austr. în argint	77.55	77.50
Renta de aur austriacă	93.05	93.40
Sorș de stat dela 1860	131.20	131.
Acețiuni de bancă austro-ung.	887.	887.
Acețiuni de bancă de credit ung.	297.50	297.50
Acețiuni de credit austr.	307.75	308.
London (pe polița de trei luni)	119.20	119.20
Scrisuri fonciare ale institutului „Albina“	—	100.
Argint	—	—
Gălbui	5.66	5.67
Napoleon	9.47	9.48
100 marce nemșee	58.25	58.40

EDICT

Nr. 377 [280] 3—3
Nr. 203. [284] 1—3

Ana, legiuita miere alui Ioan Nicolae Androne din Pianul de jos, părăsind cu necredință de 5 ani de zile pe legitimul ei bărbat, părăsește în lume, fără a se sci locul ubicațiunei ei; așa amesurat rescriptului pe averturatău consistoriu archidieceșan din din 1 Iuliu 1882 Nr. 1669. B. se citează edictualminte a se presenta în termin de 6 luni de zile dela prima publicare sau în persoană sau prin un delegat șiamputernicit legalmente inaintea subsemnatului pe matrimonial, căci la din contră și în absența sa se va condera cererea soțului său și se va decide în consonanță cu legile Bisericii noastre drept credincioase.

Săbăt în 26 Octomvre 1882.
Forul matrimonial gr. res.
I. Ticipin. m. p. prot.

TIPOGRAFIA ARCHIDIECESANĂ ÎN SIBIU.

A eșit de sub presă: [288] 1

CALENDARIU
pe anul comun dela Christos
1883.
Anul al treizeci și doilea.

Prețul unui exemplar legat 30 cr., pentru vândători nelegat 23 cr. v. a. și legat 25 cr. v. a.

CUPRINSUL:
Calendariu (Julian și gregorian, cu însemnarea exactă a Evangeliilor și glasurilor de peste an). — Pătrarele lunilor. — Genealogia casei domitoare austriace. — Regenji europeni. — Servitiul postal și telegrafic. — Conșpectul săptămănilor. — Tassa de timbru pentru polițe și documente. — Măsurile nouă și vechi.

Sematismul
bisericii ortodoxe-orientale române din Ungaria și Transilvania cuprinzând și protopresbiterii, administratorii protopresbiterali, parochii și învățătorii cu comuncle bisericesti din archidieceșă după noua arondare a protopresbiteratelor.
Ierarhii metropollelor învecinate din Austro-Ungaria.

Petrea Dascălul, (Novela). — **Dorul țărănilui**. — **Poesii**: Odă la săpțirea bisericii noue din Sălșite. — **Povestea vorbei**.
Însemnarea țergurilor. — Catalogul cărților tipografiei archidieceșane — Anunțuri.

Administrațiunea tipografiei archidieceșane în Sibiu.